

Forsvarsvæsen, dersom den finder, at det er for Meget, at sige: Nei, Staten skal ikke anvende mere end 3 Millioner aarligt: men saa er jo Loven forgyldes, og Arbeidet spildt. Jeg synes derfor, at det havde været mere rigtigt og naturligt, at den høitagtede Finantsminister foreløbigt havde indskrænket sig til at forlange et vist bestemt Beløb til dermed at dække Aarets Underbalance.

Hvad angaaer selve Lovudkastet, finder jeg, at der ligger en meget god og rigtig Tanke deri; jeg er langtfra enig med flere af de ærede foregaaende Talere i, at vi skulle udgaae en Indkomstskat og i det Sted foretrække en Beskatning paa Brændevin, Caffe, Sukker eller hvadsomhelst; thi det troer jeg er aldeles forkasteligt. Altsaa, Principet i Lovudkastet har jeg ikke Noget imod, men derimod er der enkelte Bestemmelser, og det enkelte Hovedbestemmelser, som jeg kortelig skal omtale. Der er saaledes en Bestemmelse i § 6, som siger, at Amtsraadet skal forfatte et Regulativ og deri angive Brugsværdien af en Tønde Hartkorn i Byg, saaledes at Gjennemsnitsværdien af Amtets Hartkorn efter Communernes Antal ikke bliver mindre end 25 Tdr. Byg pr. Tønde Hartkorn. Det synes mig nu ikke rigtigt at fastsætte noget Saadant for Landets Bedkommende og ikke at bestemme noget Tilsvarende for Kjøbstæderne. Jeg kan ikke som Mange gaae ind paa den Betragtning, at det er mere vanskeligt at beregne Indtægten af en Landeiendom end at beregne en Mandts Indtægt i Kjøbstaden. Jeg troer, at man snarere maatte vende det om, og sige, at det er vanskeligere at faae den virkelige Indtægt frem i Kjøbstæderne. Hvem i Alverden kan beregne en Kjøbmands Indtægt; den maa være langt mere usikker end en Landmands Indtægt, og ligeledes forholder det sig med Andre i Kjøbstæderne. Hvem kan f. Ex. beregne, hvad en Haandværker i en Kjøbstad sidder og for tjener med sine Hænder? Men det er endda ikke det Værste. Hvad er Hensigten med at sætte et Minimum for Hartkornet? Det maa vel være den at tilveiebringe det nødvendige Beløb, om ogsaa det viser sig, — og det vil vise sig i enkelte Amter —, at der ikke er saa stor en Indtægt, som der er forudsat ved Loven; i saa Tilfælde vil Amtsraadet for at

tilveiebringe den lovbestemte Gjennemsnitsindtægt være nødsaget til at ansætte Hartkornsværdien for høit i de enkelte Communer, hvoraf Følgen da vilde blive, at disse i Virkeligheden ikke vilde kunne slippe med den Procent, som er bestemt i Finantsloven. Dersom det nu tillige bliver Tilfældet — og det kan blive Tilfældet —, at et Amtsraad tager feil ved sin Fordeling, skulde det saa være rigtigt, at en saadan Commune, uagtet det viser sig, at den ikke har en tilsvarende Indtægt, alligevel skal udrede en større Procent? Det kan ikke være Meningen; men selv for bedre stillede Amters Bedkommende, synes jeg, at det er farligt for Staten at sætte et saadant Minimum i Loven. Naar der staaer et saadant Minimum i Loven, ville enkelte af de bedste Amter maastee føle sig nogenlunde tilfredse, naar de præstere lidt over et saadant Minimum. Jeg beskylder Ingen, men det ligger meget nær at tænke, at, naar der er sat et Minimum i Loven, og det er en Skat til Staten, som de kommunale Autoriteter ikke ere saa stærkt interesserede i, som i den kommunale Beskatning, ville de føle sig nogenlunde tilfredse, naar de bringe det ud til Noget over det fastsatte Minimum. Bestemmelsen vilde saaledes aldeles forfølge sin Hensigt, dersom den skulde give Anledning til, at de bedre Amter ikke skulde trække deres virkelige Skatteindtægt frem. Naar et Amt i den nordlige og vestlige Deel af Jylland kan præstere 25 Tdr. Byg pr. Tde. Hartkorn, skal det være meget nær ved, at der findes Amter, der kunne præstere det Tiirdbobbelte og maastee mere. Lad imidlertid dette være som det er, saa kan jeg dog i alt Fald ikke forstaae, at der kan være den Anskuelse tilstede, at det vil være mere vanskeligt at finde den virkelige Indtægt paa Landet end i Kjøbstæderne. — Under den Forudsætning, at Landstinget, som jeg tænker og haaber, med megen Modstræben vil gaae ind paa nærværende Lovudkast, skal jeg ikke ved denne Behandling af Sagen gaae ind paa Enkelthederne af Lovudkastet.

Brinck-Seidelin: Jeg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Sessen) i, at det er nødvendigt, at det, forinden nogen hyderligere Beskatning finder Sted,